

Innst. 207 S

(2013–2014)

Innstilling til Stortinget fra energi- og miljøkomiteen

Dokument 8:40 S (2013–2014)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om representantforslag fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson om å trekke Statoil ut av tjæresandvirksomhet i Canada

Til Stortinget

Sammendrag

Følgende forslag fremmes i dokumentet:

«Stortinget ber regjeringen, gjennom sin innflytelse i Statoils styrende organer, sørge for at selskapet trekker seg ut av alle tjæresandaktiviteter i Canada på Statoils første generalforsamling etter at denne saken er behandlet i Stortinget.»

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Åsmund Aukrust, Eva Kristin Hansen, Per Rune Henriksen, Anna Ljunggren og Terje Aasland, fra Høyre, Nikolai Astrup, Tina Bru, Odd Henriksen og Eirik Milde, fra Fremskrittspartiet, Jan-Henrik Fredriksen og Oskar J. Grimstad, fra Kristelig Folkeparti, Rigmor Andersen Eide, fra Senterpartiet, Marit Arnstad, fra Venstre, lederen Ola Elvestuen, fra Sosialistisk Venstreparti, Heikki Eidsvoll Holmås, og fra Miljøpartiet De Grønne, Rasmus Hansson, viser til brev fra olje- og energiministeren av 4. april 2014, som er vedlagt, hvor det argumenteres for at staten som majoritetsaksjonær ikke kan gripe inn i saker som ligger under styrets kompetanseområde. Statsråden viser til at staten som majoritetsak-

sjonær er i jevnlig dialog med selskapet om miljø og bærekraft.

Komiteen peker på at det er bred enighet om at staten skal holde seg unna statlige selskapers daglige drift, men er samtidig oppmerksom på at staten også må ivareta sine interesser som langsiktig aksjonær. Komiteen mener at staten som eier må gjøre selvstendige analyser og vurderinger for å sikre sine langsiktige interesser og målsettinger med eierskapet.

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Venstre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at det er Nærings- og fiskeridepartementet som forvalter statens eierinteresser i alle viktige selskaper utenom Statoil. Statoil ligger i Olje- og Energidepartementet, og lever dermed i en tett symbiose med forvaltningen av de norske petroleumsressursene.

Disse medlemmer mener denne nærheten er problematisk, ikke minst i perioder med store endringer der det er behov for at flere synspunkter og ståsteder reflekteres i styringen.

Disse medlemmer ber derfor regjeringen vurdere å flytte eierskapet av Statoil fra Olje- og energidepartementet til Nærings- og fiskeridepartementet.

Komiteens medlem fra Senterpartiet understreker nødvendigheten av å ha eierskapet til Statoil, Petoro og Statens direkte økonomiske engasjement (SDØE) i samme departement, med utgangspunkt i felles eierskapsstrategi, og at Petoro ifølge avsetningsinstruksen overvåker Statoils avsetning av statens petroleum. Olje- og energidepartementet har fungert godt som eierdepartement helt siden Statoil ble opprettet i 1972, og dette medlem kan ikke se nytten av å flytte eierskapet til Nærings- og fiskeridepartementet.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, viser til at forslag om å trekke Statoil ut av tjæresandvirksomhet i Canada har blitt behandlet på Statoils generalforsamling de to foregående årene. I 2012 fikk forslaget 0,46 pst. av stemmene, og statens representant var avholdende. I 2013 fikk forslaget 2,14 pst. av stemmene, og statens representant stemte imot.

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Venstre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at dagens eierskapsmelding gir rom for å benytte eiermakt overfor Statoil i saker som dreier seg om strategiske veivalg for selskapet. Det internasjonale energibyråets (IEAs) 2-grader-scenario forutsetter at vi får «peak demand» etter olje omkring 2020. Disse medlemmer noterer seg at stadig flere analytikere ser ut til å mene at tiden med permanent økning i prisen på olje, gass og andre råvarer kan være over. «Peak demand» kan komme tidligere enn oljeselskapenes business as usual-analyser legger til grunn. Disse medlemmer mener det derfor er viktig at Stortinget drøfter hvordan det statlige eierskapet i ulike selskaper kan innrettes slik at de aktuelle selskaper både blir lønnsomme og en del av klimaløsningen.

Disse medlemmer mener at dersom oljeetterspørselen faller, kan oljeselskaper med kostbare reserver bli straffet. Risikoen er, etter disse medlemmers syn, høyst reell, og Statoil er mer utsatt enn mange andre oljeselskaper fordi selskapet har valgt en vekststrategi med jakt etter kostbare ressurser som hovedprioritet.

Disse medlemmer mener det er problematisk at Statoil, som har et betydelig statlig eierskap, i likhet med øvrige oljeselskaper, legger til grunn at klimapolitikken mislykkes. Disse medlemmer mener det er problematisk at staten som majoritets-eier stilltiende aksepterer at selskapet har en investeringsstrategi som i realiteten er et veddemål mot klimapolitikken. Disse medlemmer mener man er nødt til å lage en strategi som sikrer at Statoil leverer solid lønnsomhet innen rammene to-gradersmålet setter.

Disse medlemmer mener derfor at regjeringen bør gjennomgå alle selskaper der staten er majoritetsaksjonær, og påse at selskapenes virksomhet og prosjektportefølje ligger innenfor de vedtatte klimamålene om maksimalt to graders oppvarming sammenlignet med førindustriell tid.

Disse medlemmer viser til at oljesandsaken har vært behandlet i Statoils generalforsamling 14. mai 2013. Den gang valgte regjeringens representant å stemme imot forslaget, og tok dermed aktivt

stilling til forslaget på generalforsamlingen. Til sammenlikning valgte flere andre store aksjonærer å unnlate å avgi stemme. Oljesandsaken ble også behandlet på Statoils generalforsamling i mai 2014.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, viser til at Canadas tjæresandreserver utgjør rundt 10 pst. av verdens samlede oljereserver ifølge BPs Statistical Review 2013. Flertallet viser til IEAs World Energy Outlook 2013, hvor det i et 2-graders-scenario beregnes at olje vil dekke 24 pst. av energiforbruket og fossile kilder til sammen vil utgjøre 64 pst. av det samlede energiforbruket i 2035.

Videre viser flertallet til at det globale energiforbruket vil øke betydelig i årene fremover, både fordi flere løftes ut av fattigdom, flere får økt levestandard og befolkningen i verden øker. Denne utviklingen stiller verden overfor en stor utfordring med hensyn til klimagassutslipp. Energieffektivisering, massiv utbygging av fornybar energi, karbonfangst og lagring, utfasing eller reduksjon av kullforbruket er, slik flertallet ser det, avgjørende for å nå målet om å holde global oppvarming under 2 grader i forhold til førindustriell tid. I den forbindelse vil det være av stor betydning at utvinning og bruk av fossile energiresurser gjøres på en mest mulig klimavennlig måte.

Flertallet viser til at tjæresand er en av de mest krevende ressurser å utvinne i et klimaperspektiv. I likhet med skiferolje og mange forekomster av tungolje kreves det mye energi ved utvinning, noe som gir store klimagassutslipp. En global prising av CO₂-utslipp som faktisk bidrar til reduksjoner av klimagassutslipp, vil bidra til at ressurser med høy CO₂-intensitet vil bli faset ut først da disse ressursene blir de minst konkurransedyktige, gitt at man ikke klarer å redusere klimagassutslipp ved utvinning. Flertallet har merket seg at Statoil har som mål å redusere CO₂-intensiteten på tjæresandutvinningen med 45 pst. innen 2025 og vannforbruk med 40 pst. innen 2020.

Flertallet viser til at Statoils inntreden i tjæresandutvinning i Canada var en forretningsmessig beslutning fattet av selskapets styre som det ansvarlige organ for denne type avgjørelser. Flertallet forutsetter at selskapet gjør fortløpende vurderinger av de forretningsmessige og klimamessige utfordringer ved alle sider av denne type prosjekter, også innenfor et scenario hvor vi lykkes med å holde global oppvarming innenfor 2-gradersmålet.

Flertallet ser det som viktig at Statoil er en teknologidriver på sitt område og tilstreber å være klimaorientert. Flertallet viser til eierskapsmeldingen, Meld. St. 13 (2010–2011), og viser i den forbindelse til følgende:

«Norge skal være foregangsland i miljø- og klimapolitikken. For at fremtidens generasjoner skal ha tilgang til et godt miljø, stabilt klima og rikt naturmangfold må hensynet til miljø være gjennomgripende i alt vi foretar oss. Det omfatter også bedrifters handlemåte. Skal klimautfordringen løses krever det internasjonalt samarbeid som i hovedsak er et myndighetsansvar. Likevel er det slik at selskapers medvirkning til å løse miljø- og klimautfordringer er avgjørende, og de kan bidra gjennom mer miljøvennlig og ressurseffektiv drift i egen virksomhet, i tillegg til utvikling av ny teknologi, innovasjon og nye miljøvennlige varer og tjenester. Regjeringens mål er at selskaper hvor staten er eier, skal være ledende i sin bransje på lavutslipp og utvikling av klimareduerende teknologi.»

Flertallet forutsetter at slike føringer følges opp av selskapenes ledelse og selskapenes styrer.

Videre vil flertallet påpeke at norsk eierskapspolitikk stiller krav om at offentlig eide og deleide selskaper skal være bransjeledende innen bærekraft og miljø.

Flertallet forutsetter at Statoil er seg det ansvaret bevisst når de engasjerer seg i tjæresand, og at Statoil, slik som statsråden antyder i sitt brev til komiteen, tilfører kunnskap om bærekraft og miljø til og i Canada når de opererer der.

Flertallet vil understreke at oljevirksomheten globalt har store klimamessige utfordringer, og legger til grunn at Statoil tar en ledende posisjon for å utvikle bransjen i en mer klimavennlig retning blant annet gjennom forskning og teknologiutvikling. Flertallet ser det som viktig at Olje- og energidepartementet, som eier, stiller krav til at selskapet skal være bransjeledende innenfor klima og miljø, og at man særlig følger opp utslippsreduksjoner i tjæresandutvinningen.

Komiteens medlemmer fra Høyre og Fremskrittspartiet peker på at Statoils oljesandproduksjon (ca. 15 000 fat per dag) utgjør mindre enn 1 pst. av Statoils totale produksjon. Statoil samarbeider også tett med andre ledende aktører i bransjen for å utvikle ny teknologi som vil redusere utslippene. Statoil har i flere år gitt uttrykk for at selskapet vil gå stegvis frem i utviklingen av oljesandprosjektet i Canada. Både kommersielle og miljømessige hensyn legges vekt på i selskapets vurderinger. Statoil investerer betydelige midler i forskning og utvikling av ny teknologi for å kunne utvikle prosjektet på en bærekraftig måte. Statoils mål om å redusere karbonutslipp fra oljesandutvinningen med over 40 pst. innen 2025 er industriledende.

Disse medlemmer viser til at Statoils egen forskningsenhet (Heavy Oil Technology Center) jobber målrettet med dette. Disse medlemmer mener at kompetansen og myndigheten til å fatte

investeringsbeslutninger i de statlig eide selskapene ligger til selskapenes styrer og ledelse. Videre bør problemstillinger som den dette forslaget tar opp, håndteres fra statens side i eierskapsmeldingen.

Disse medlemmer viser videre til at staten er en stor eier i flere av de største selskapene i Norge. Statens eierskapspolitikk baserer seg på allmenne prinsipper med en klar og tydelig ansvars- og rollefordeling mellom eiere, styre og ledelse. Det er svært viktig for å gjennomføre en åpen, forutsigbar og ansvarlig eierskapspolitikk at disse prinsippene legges til grunn i statens eierskapsutøvelse. Disse medlemmer ønsker å påpeke at staten som eier har et ansvar for å sikre en god utvikling i selskaper som staten er eier i til beste for staten og andre aksjeeiere samt andre interessenter. Det er styret som er ansvarlig for selskapets drift og investeringer. Staten blander seg ikke inn i de forretningsmessige beslutninger som selskapene tar. Dette gjelder også Statoils investeringer i oljesand i Canada.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet mener at problemstillingen som forslaget tar opp, må håndteres i eierskapsmeldingen, som disse medlemmer forutsetter at Stortinget får til behandling innen kort tid. Disse medlemmer mener at det må settes en målsetting om reduksjon av CO₂-intensiteten i prosjekter drevet av heleide eller deleide statlige selskaper, og at dette drøftes i denne meldingen.

Disse medlemmer foreslår:

«Stortinget ber regjeringen i behandlingen av eierskapsmeldingen gå igjennom de ulike statlige selskapers klimaprofil og i den forbindelse klargjøre behovene for strengere miljø- og klimakrav.»

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Venstre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at olje- og energiministeren argumenterer i sitt brev 4. april 2014 om ikke å gripe inn i styrets kompetanseområde. Disse medlemmer mener dette hviler på et premiss om at Statoils milliardinvestering i oljesand er et enkeltstående prosjekt som ikke skal påvirkes av eierne. Dette skulle i så fall tilsi at oljesandprosjektet ikke har konsekvenser for selskapets øvrige drift og strategi.

Disse medlemmer mener at dette ikke er tilfellet. Oljesandsatsingen er av stor økonomisk og strategisk betydning for Statoil. Satsingen er svært synlig, og bidrar til å endre selskapets omdømme som et ansvarlig oljeselskap med høye miljøstandarder. Oljesandutvinningen vil innebære langt høyere CO₂-utslipp per fat produsert olje enn konvensjonell oljeutvinning. I tillegg knytter det seg store utfordrin-

ger til vann- og arealbruk. Oljesandutvinning legger beslag på store skogområder, truer biologisk mangfold og medfører forurensning av vann og elver.

Disse medlemmer fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen, gjennom sin innflytelse i Statoils styrende organer, sørge for at selskapet trekker seg ut av alle tjæresandaktiviteter i Canada på Statoils første generalforsamling etter at denne saken er behandlet i Stortinget.»

«Stortinget ber regjeringen gjennomgå alle selskaper der staten er majoritetsaksjonær, og påse at selskapenes virksomhet og prosjektportefølje ligger innenfor de vedtatte klimamålene om maksimalt to graders oppvarming sammenlignet med før-industriell tid.»

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti og Miljøpartiet De Grønne konstaterer at olje- og energiministrene både fra denne og forrige regjering velger å gjemme seg bak formalia for å slippe å ta stilling til en meget viktig miljøsak som er svært ødeleggende for Statoils omdømme. Disse medlemmer tolker statsrådets brev slik at han som statens representant og generalforsamling i Statoil verken kan eller vil styre selskapet. Disse medlemmer er uenig både i premiss og konklusjon i statsrådets brev.

Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti viser til at Kristelig Folkeparti gjentatte ganger har foreslått å be regjeringen gjennom sin innflytelse i Statoils styrende organer sørge for at selskapet trekker seg ut av oljesandaktiviteter i Canada, jf. Dokument nr. 8:109 (2008–2009) og Dokument 8:25 S (2009–2010).

Dette medlem mener oljesandutvinning er den mest klimaintensive måten å utvinne olje på, og CO₂-utslippene er vesentlig høyere enn fra offshore oljeproduksjon på norsk sokkel. Oljesandutvinning fører også til store sår i naturen og lokal forurensning av blant annet vannet. Statoils engasjement i det som kan betegnes som en av de skitneste formene for oljeutvinning, går på bekostning av verdens klima og norsk oljebransjes møysommelig oppbygde miljøomdømme. Dette medlem er fortsatt av den oppfatning at staten som majoritetsaksjonær bør bruke sin innflytelse i Statoils styrende organer til å sørge for at selskapet trekker seg ut av oljesandaktiviteter i Canada.

Komiteens medlem fra Miljøpartiet De Grønne viser til merknaden fra flertallet der de slår fast at

«En global prising av CO₂-utslipp som faktisk bidrar til reduksjoner av klimagassutslipp vil bidra til at ressurser med høy CO₂-intensitet vil bli faset ut først da disse ressursene blir de minst konkurransedyktige.»

Dette medlem vil peke på at tjæresandutvinning er blant de mest klimaskadelige måtene å utvinne olje på. Dette illustreres godt av at CO₂-utslippene fra tjæresandvirksomheten er mellom fire og åtte ganger høyere enn fra norsk sokkel. Dette medlem vil påpeke at disse tallene viser at tjæresandutvinning er en direkte kontraproduktiv aktivitet hvis man forholder seg til at verden bare kan slippe ut en begrenset mengde CO₂. Fortsatt tjæresandutvinning kan for eksempel innebære at for hvert fat olje som produseres fra tjæresand, må mellom fire og åtte fat olje fra norsk sokkel eller tilsvarende måtte bli liggende i bakken. Dette medlem legger til at CO₂-utslippene fra Statoils tjæresandvirksomhet i Canada steg fra 55,6 kilo pr. fat i 2012 til 69,7 kilo pr. fat i 2013, ifølge Statoil.

Dette medlem viser også til en ny rapport fra Carbon Tracker Initiative, som evaluerer finansiell risiko knyttet til fossile energiprojekter og klimapolitikk. Den viser at det er nettopp i tjæresandområdet i Alberta det er høyest risiko for at investerte penger ikke vil gi avkastning. På bakgrunn av disse tallene er det åpenbart at en global prising av CO₂ vil gjøre tjæresand til en av de aller minst konkurransedyktige ressursene. Dette medlem mener derfor at utsiktene til en global prising av CO₂-utslipp er et sterkt argument for at Statoil bør trekke seg ut av tjæresand.

Dette medlem mener tjæresandprosjektet har vært svært skadelig for Statoils omdømme, både i den norske befolkningen og blant tunge samfunnsinstitusjoner og profesjonelle investorer både hjemme og ute. Den norske kirke har kritisert satsingen, og Opplysningsvesenets fond, den svenske kirken og det britiske kirkefondet Ecclesiastical har solgt seg ut av Statoil på grunn av tjæresand. Profesjonelle investorer som Storebrand, svenske Folksam, det amerikanske Boston Common Asset Management og flere andre tunge aktører har støttet forslaget om at Statoil skal trekke seg ut av prosjektet. Det siste året har flere rapporter styrket argumentasjonen om at investeringer i marginale ressurser som tjæresand medfører uakseptabel finansiell risiko. Tiltaksrapporten fra FNs klimapanel som ble lagt frem i april bekrefter dette ved å vise til at mellom 73 og 86 pst. av verdens kjente reserver av fossil energi må bli liggende i bakken. Ettersom tjæresandutvinning er en svært kostbar og svært utslippsintensiv form for energiproduksjon, er det usannsynlig at Canadas tjæresandreserver vil inngå i de 14–27 pst. av de gjenværende fossile reservene som kan produseres.

Dette medlem mener derfor at Statoil, i lys av ny kunnskap fra blant annet FNs klimapanel står overfor et viktig strategisk veivalg, der en videreføring av satsingen på tjæresand vil være i strid med både folkeviljen og den dokumentasjonen som er lagt frem av en rekke institusjoner det siste året.

Dette medlem tillater seg å minne om at april var den første måneden der gjennomsnittet av alle målinger av innholdet av CO₂ i atmosfæren var over 400 deler pr. million. 400-grensen er omtrent det punktet hvor det er 50 pst. sannsynlig at temperaturen på jorda vil stabilisere seg to grader varmere enn før de menneskeskapte utslippene skjøt fart i forrige århundre. Vi må tilbake tre til fire millioner år for å finne verdier over 400 ppm. Dette er uomtvistelig dokumentasjon på at det er uforsvarlig å videreføre investeringer i en av verdens mest forurensende former for energiproduksjon.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen i behandlingen av eierskapsmeldingen gå igjennom de ulike statlige selskapers klimaprofil og i den forbindelse klargjøre behovene for strengere miljø- og klimakrav.

Forslag fra Kristelig Folkeparti, Venstre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne:

Forslag 2

Stortinget ber regjeringen, gjennom sin innflytelse i Statoils styrende organer, sørge for at selskapet trekker seg ut av alle tjæresandaktiviteter i Canada på Statoils første generalforsamling etter at denne saken er behandlet i Stortinget.

Forslag 3

Stortinget ber regjeringen gjennomgå alle selskaper der staten er majoritetsaksjonær, og påse at selskapenes virksomhet og prosjektportefølje ligger innenfor de vedtatte klimamålene om maksimalt to graders oppvarming sammenlignet med før-industriell tid.

Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og rå Stortinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

Dokument 8:40 S (2013–2014) – representantforslag fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson om å trekke Statoil ut av tjæresandvirksomhet i Canada – vedlegges protokollen.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 22. mai 2014

Ola Elvestuen

leder og ordfører

Vedlegg**Brev fra Olje- og energidepartementet v/statsråden til energi- og miljøkomiteen, datert 4. april 2014****Vedrørende representantforslag 40 S (2013-2014)**

Det vises til følgende representantforslag fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson:

”Stortinget ber regjeringen, gjennom sin innflytelse i Statoils styrende organer, sørge for at selskapet trekker seg ut av alle tjæresandaktiviteter i Canada på Statoils første generalforsamling etter at denne saken er behandlet i Stortinget.”

Svar:**1. BAKGRUNN**

Statoil kunngjorde 27. april 2007 at selskapet ville kjøpe North American Oil Sands Corporation. Dette ga selskapet tilgang på store arealer i Canada med over to milliarder fat utvinnbare oljesandressurser. Produksjonen ved Statoils Leismer-anlegg i Alberta, Canada startet ved årsskiftet 2010/2011. I dag har anlegget en produksjonskapasitet på rundt 20.000 fat per dag (f/d).

På de siste års generalforsamlinger i Statoil har det blitt fremmet forslag om at selskapet skal trekke seg ut av oljesandutvinning i Canada. Forslaget fikk 0,46 pst av avgitte stemmer ved generalforsamlingen 14. mai 2013 mot 2,14 pst. året før.

Forslag om å trekke Statoil ut av oljesandvirksomhet har tidligere blitt fremmet i Stortinget, jf Dokument 8:109 (2008-2009) og Dokument 8:25 S (2009-2010). Forslagene har ikke fått flertall i Stortinget.

Regjeringen er opptatt av at ansvarsfordelingen mellom selskapets styrende organer og aksjeeierne, respekteres og gjennomføres i praksis.

Jeg vil benytte denne anledningen til å utdype mitt standpunkt i denne saken ytterligere.

2. STATENS ROLLE SOM EIER

Eierskapspolitikken utøves i henhold til rolledelingen mellom aksjonærer, styre og ledelse slik det fremgår av selskapslovgivningen og innenfor rammen av allment anerkjente prinsipper for eierstyring og selskapsledelse. Det følger av dette at staten som eier i Statoil ikke involverer seg i investeringsbeslutninger som selskapet gjør. Det er styrets og ledelsens ansvar. Stortinget har gitt sin klare tilslutning til dette synet gjennom behandlingen av flere stortingsmeldinger om eierskap, og gjennom behandlingen av to konkrete representantforlag om dette prosjektet.

Jeg vil i denne sammenheng også peke på det faktum at styret har et betydelig ansvar overfor alle aksjeeiere i selskapet. Statoil har i tillegg til staten over 100 000 øvrige registrerte aksjeeiere i inn- og utland, som til sammen har investert i aksjer som ved utgangen av mars er verdt over 179 milliarder kroner. Statens aksjepost har ved utgangen av mars en verdi på rundt 363 milliarder kroner.

Olje- og energidepartementet (OED) har, i likhet med andre store aksjeeiere, møter med representanter for selskapets ledelse der Statoils generelle utvikling, resultatoppnåelse på kortere og lengre sikt og andre viktige saker blir diskutert. OED har som majoritets-eier de siste årene hatt egne årlige møter med Statoil om selskapets arbeid med samfunnsansvar, der miljøspørsmål har vært en viktig sak. Slike møter avholdes innenfor rammen av aksjelovgivningen og statens prinsipper for godt eierskap.

Canada er et OECD-land med en selvstendig nasjonal miljølovgivning. Dette medfører at det blir stilt regulatoriske krav til industriens operasjoner der, på samme måte som det i Norge stilles krav om at operasjonene her skal skje i henhold til norske lover og regler. Jeg er kjent med at Statoil har en god dialog med canadiske myndigheter om sin virksomhet i landet, og legger til grunn at selskapet opererer innenfor de til enhver tid gjeldende miljøkrav.

Norsk petroleumsindustri er underlagt strenge krav til miljø og samfunnsansvar i Norge, og jeg legger til grunn at erfaringene fra Norge kan bidra positivt i arbeidet med miljøutfordringer så vel i Canada som i andre land hvor selskapet driver sin virksomhet.

3. KONKLUSJON

Statoils beslutning om å kjøpe et selskap med virksomhet innen oljesand var en forretningsmessig beslutning fattet av selskapets styre som det ansvarlige selskapsorganet for denne typen avgjørelser.

Jeg er opptatt av at eierskapspolitikken utøves i henhold til rolledelingen mellom aksjonærer, styre og ledelse slik det fremgår av selskapslovgivningen og innenfor rammen av allment anerkjente prinsipper for eierstyring og selskapsledelse. Det følger av dette at staten som eier i Statoil ikke involverer seg, slik representanten Hansson foreslår, i investeringer som selskapet gjør.

